

Min dag i coronatider

Carmelle Fajutrao Valles, intensivvårdssjuksköterska på Karolinska Universitetssjukhuset i Stockholm

Jag har arbetat som sjuksköterska i fem år varav de senaste tre åren på en barnavdelning som tar hand om barn efter att de har genomgått en operation. På grund av coronapandemin är all elektiv verksamhet (d.v.s. planerad verksamhet) neddraget på Karolinska för att det behövs fyrdubbla resurser på intensivvårdsavdelningarna för att ta hand om covid-19 patienter. Samtidigt som vi har mindre att göra på vår avdelning så sliter mina andra kollegor på intensivvårdsavdelningarna och därför ställde jag upp frivilligt när de frågade oss om vi kan hjälpa till.

Den 9:e april gick intensivvårdsavdelningarna in i det s.k. krislägesavtalet i Region Stockholm p.g.a. det ökade intensivvårdsbehovet och personalbristen. Det innebär att vi arbetar 12,5 timmars arbetspass och minst 48 timmar i veckan. Vi ska vara tillgängliga dygnet runt på telefon och redo att infinna oss på jobbet om det behövs. Den här veckan arbetar jag 75 timmar, både dagtid och nattetid. Det är jättetufft att arbeta så här. Vi hinner inte göra annat än att sova hemma eller att vara på jobbet.

Varje pass är en utmaning. Man vet varken vart man blir placerad, vilka man arbetar med och vilka patienter man kommer att ta hand om i förväg. Att arbeta i skyddsutrustning är en utmaning också – det blir varmt och fuktigt och det är svårt att andas i skyddsmasken. Det är svårt att visa sin mänsklighet när vi ser ut som utomjordingar i våra rymddräkter.

Nästan alla våra patienter ligger i en ventilator, d.v.s. en maskin som hjälper de att andas när deras lungor inte kan p.g.a. viruset. För att tåla ventilatorbehandlingen måste de sova djupt och ha en tub i halsen. Eftersom patienterna inte kan kommunicera med oss när de sover är det lätt att glömma personen som finns framför. Varje patient har en berättelse och de är precis som dig och mig. Det är lätt att glömma det här när man är så stressad över sina arbetsuppgifter. Känslan av att inte räkna till dominerar eftersom det finns så mycket att göra och för få händer. Att vara medmänsklig och se personen framför oss är en stor utmaning.

Vissa dagar kommer jag hem och gråter för att det är så oerhört påfrestande både psykiskt och fysiskt. Jag saknar att träffa min familj och mina vänner, saknar fysisk närhet och att gå ut utan att vara rädd för att bli smittad eller att smitta någon annan. Varje dag ber jag för alla våra patienter och mina kollegor, att vi kan ta oss igenom det här. För min familj och mina vänner, att de inte smittas av coronaviruset. Samtidigt ber jag om styrka och ork för att hålla ut, och att jag kan hålla mig frisk och fortsätta vårda. Hoppas att Du också kan be för oss!